

Arrest

nr. 232 301 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 november 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en van de beslissing van dezelfde datum houdende het opleggen van een inreisverbod van 21 november 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. CLUYSE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, op de volgende gronden:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

alias:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

0ED 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

ö*] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan benevoering, inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wettige herhaling, als mededader, feiten waarvoor hij op 30/06/2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 16/12/2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve 1 jaar effectief.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

0 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar, hem betekend op 12/01/2016.

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 25/01/2017 en op 27/09/2017. De betrokkene heeft verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Gezien deze elementen is het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

De betrokkene heeft verklaard geen ziekte te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar Algerije omwille van privé redenen. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

E Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 12/04/2016 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij/zij zijn/haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op 17/05/2015 en op 12/01/2016 . De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar, hem betekend op 12/01/2016.

0 Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan benevoering, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, wettige herhaling, als mededader, feiten waarvoor hij op 30/06/2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 16/12/2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve 1 jaar effectief.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van acht jaar, op de volgende gronden:

“INREISVERBOD

[...]

alias:

[...]

Wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21/11/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 25/01/2017 en op 27/09/2017. De betrokkene heeft verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Gezien deze elementen is het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

De betrokkene heeft verklaard geen ziekte te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar Algerije omwille van privé redenen. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan benevoering, inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wettige herhaling, als mededader, feiten waarvoor hij op 30/06/2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 16/12/2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve 1 jaar effectief.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, *C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere

maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr. blz. I-11*, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van “de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.” Het luidt als volgt:

2.1. Eerste middel

Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur
De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid hem beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (*P.M. Le controle par le Conseil d' Etat de la motivation des actes réglementaires*", noot onder *R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560*)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook *J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die Keure 1992,11-12*)

Het is duidelijk dat de beslissing niet voldoende, en zelfs onjuist (t.t.z. in strijd met de realiteit) is gemotiveerd Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekende gevolgen heeft voor verzoeker Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk en ACTUEEL onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus wel degelijk een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is Bovendien blijkt dat er geen ACTUEEL verhoor is geweest van verzoeker in het kader van het bestreden bevel

In arresten van 5 september 2014 (nr 128.856) en 26 september 2014 (130.247) schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een uitwijzingsbevel wegens schending van het hoorrecht. Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In beide zaken kreeg de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en werd hij opgesloten met oog op een repatriëring (bijlage 13septies), zonder dat hij gehoord werd. De wettelijke basis voor het BGV was artikel 7 van de Verblijfswet (Vw). Artikel 7 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Bij het afleveren van een BGV moet de DVZ rekening houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Dat staat in artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Wanneer lidstaten de Terugkeerrichtlijn toepassen, zoals hier dus het geval is, moeten zij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren. Zij moeten dus ook het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht respecteren vooraleer zij een individuele beslissing nemen die in het nadeel van een vreemdeling is.

De RvV stelt in de schorsingsarresten dat de betrokken vreemdelingen via het hoorrecht o.a. hun gezinsleven moeten kunnen voorleggen, zodat de DVZ hiermee rekening kan houden in zijn beslissing. De problematiek terzake: nl. het arbeidsongeval dat verzoeker overkwam, en waar hij een blijvende invaliditeit aan overhoudt, is ter zake een belangrijk element waar rekening mee dient gehouden Dit probleem dient wel degelijk ter kennis te zijn van DVZ.

Immers werd bij ministerieel besluit van de minister van Justitie dd. 7/11/2019 een jaarlijkse vergoeding voor invaliditeit toegekend aan verzoeker, waaruit blijkt dat een blijvende invaliditeit werd vastgesteld Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk erop gewezen dat de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

In casu dient gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoeker om terug te keren

Dat blijkt dat DVZ niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt, zijn terzake geen "onderzoek" heeft gedaan, minstens dat blijkt dat er geen actueel onderzoek is gebeurd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is".

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Het wordt als volgt uiteengezet:

"2.2, Tweede middel

Uitzetting zou een schending van Art 8 EVRM betekenen

De lange duur van de procedure is eveneens een voldoende buitengewone omstandigheid die een procedure artikel 9 bis Vr W toelaat

Gelet op de gevangenschap van verzoeker was een verzoek op grond van art 9 bis niet mogelijk

Er diende een afweging van het algemeen belang en het belang van de vreemdeling te gebeuren. DVZ heeft geen afweging doorgevoerd ter zake (vgl. RvSt 2 oktober 2000, nr 89.967)

Verzoeker heeft er dan ook alle belang bij om de bestreden beslissing aan te vechten

"Verzoeker is ten zeerste gegriefd door de beslissing van DVZ aangezien deze beslissing aangeeft dat verzoeker het land moet verlaten daar waar zij het recht heeft om ten gronde zijn dossier te laten herevalueren "

De verwijdering van het grondgebied zal een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel toebrengen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen, waar verzoeker in België sinds jaren verblijft, weliswaar in de gevangenis.

De huidige procedure kan bovendien een nuttig gevolg voor verzoeker opleveren.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001,116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker dient op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze dé verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De Raad zal vaststellen dat verzoeker in hem verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 3 en 8 van het EVRM. Een behandeling van het middel in zoverre deze op voornoemde grief is gesteund, dringt zich dan ook op. Verzoeker kan dan ook een nuttig gevolg putten uit de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing aangezien door de vernietiging, verzoeker niet zal verplicht worden terug te keren naar hem land van oorsprong Verzoeker heeft dan ook een geoorloofd nut en voordeel om dit beroep aanhangig te maken. (...)

2.3. Het derde middel is afgeleid uit de schending van "het voorzichtigheidsbeginsel, artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens(EVRM) evenals van machtsoverschrijding." Het wordt uiteengezet als volgt:

"2.3. Derde middel

Schending van het voorzichtigheidsbeginsel, artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) evenals van machtsoverschrijding

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de bestaande vrees van verzoeker bij een eventuele terugwijzing naar zijn land van origine Het middel is in de aangegeven mate ernstig De verwijdering van de "illegale" vreemdeling is onverenigbaar met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te zien of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hier moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

DIT DOET ZIJ IN CASU NIET

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, schendt de beslissing op voldoende wijze het privéleven zoals hoger aangehaald

Gelet op het ministerieel besluit dient men ervan uit te gaan dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing onmiskenbaar op de hoogte was van de "problematiek m.b.t. de invaliditeit van verzoeker. Nochtans is nergens ingegaan op deze problematiek

Wat de fair balance-toets betreft

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten. In casu is er dus sprake van een zogenaamde situatie van eerste toelating, zodat onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt, zoals reeds aangegeven onder punt aan de hand van de 'fair balance'-toets.

Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, dient ten minste uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat aan de bestreden beslissing een "fair balance"-toets in het kader van artikel 8 van het EVRM ten grondslag ligt.

Terwijl uit het M.B. dd. 7/11/2019 van de minister van Justitie blijkt dat er verschillende elementen aanwezig zijn die duiden op een invaliditeit ten gevolge van een arbeidsongeval in de gevangenis, elementen waarvan de gemachtigde op de hoogte MOEST ZIJN, wordt niettemin met de thans bestreden beslissing aan de verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, zonder enige verwijzing naar dit gegeven."

2.4. Het vierde middel luidt als volgt:

"2.4. Vierde middel

Dat dit middel niet aan duidelijkheid te wensen overlaat en de gegeven uiteenzetting onmiskenbaar beantwoordt aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69 §1 tweede lid 4° van de vreemdelingenwet,

Mn een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel door de omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden

Verzoeker beroept zich op volgende rechtspraak ten behoeve van hem middelen:

RvV 8 juli 2010, nr. 46 035 VERNIETIGING. Het staat de gemachtigde van de staatssecretaris vrij een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ten aanzien van verzoeker, maar in dit geval dient ze rekening te houden met en te motiveren waarom ondanks de door medische problematiek van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt, dit in het licht van artikel 8 EVRM. .

RvV 22 februari 2010, nr. 39 087 VERNIETIGING. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen is niet afdoende.

RvV 24 juni 2010, nr. 45 385 VERNIETIGING. De bestreden beslissing somt een aantal elementen op die verzoekers situatie kenmerken, maar laat na een afweging te maken van deze elementen ten opzichte van het niet langer vervullen van de wettelijke gestelde voorwaarde inzake het leiden van een werkelijk gezinsleven."

2.5. Het vijfde middel is afgeleid uit de "schending van het voorzichtigheidsbeginsel, artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) evenals van machtsoverschrijding." Het luidt als volgt:

"2.5. Vijfde Middel

Schending van het voorzichtigheidsbeginsel, artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) evenals van machtsoverschrijding

De verwijdering van de "illegale" vreemdeling enkel is onverenigbaar met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te zien of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Hier moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

DIT DOET ZIJ IN CASU NIET

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, schendt de beslissing op voldoende wijze het privéleven en familie- en gezinsleven zoals hoger aangehaald

In de bestreden beslissing werd NERGENS enige afweging gemaakt. Weze ter zake opgemerkt dat verzoeker ook niet werd gehoord(minstens recent), verplichting die diende nageleefd.

De gemachtigde diende te nemen van deze gegevens en diende er volgens de verzoeker rekening mee te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was de problematiek

De Raad zal met verzoeker vaststellen dat de beslissing van 18/3/2015, in casu geenszins kan worden beschouwd als een afdoende onderzoek in het licht van de positieve verplichting zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM van verzoekers belangen ten opzichte van de belangen van de staat.

Er dient in de gegeven omstandigheden dan ook op te worden gewezen dat het minstens aan de verweerder toekwam om bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of bij deze maatregel een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM kon teweegbrengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM dient dan ook te worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. Bovendien bevat de bestreden beslissing, diverse onderdelen die niet in één en dezelfde beslissing konden worden vervat."

2.6. Het zesde middel is afgeleid uit de schending van "de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, maar bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel". Het wordt als volgt uiteengezet:

"2.6 Zesde middel

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Nergens is enig onderzoek ter zake gevoerd, of kan uit de beslissing enige element worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met dit element rekening heeft gehouden of is "afgewogen"

Verzoeker stelt dat verweerder hem niet kan verwijten dat zij de bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar zij onmogelijk kon weten dat verweerder, zou beslissen zonder hem te horen omtrent het "ontbreken" van bepaalde documenten, minstens hem uitdrukkelijk uit te nodigen om hem stukken over te maken.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, zonder dat zijzelf "een ACTUEEL onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar de reële situatie.

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige antwoorden te geven, bewijzen voor te leggen Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.

De zeer uitvoerige motieven van de initieel bestreden administratieve beslissing voldeden niet om deze beslissing met draagkrachtige en wettige motieven te ondersteunen.

De raad voor vreemdelingenbetwistingen, die ten onrechte een niet - richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing 'wettelijke grondslag' hadden, quod certe non.

Het bestreden arrest miskent artikel A (2) van het vluchtelingenverdrag , art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf, zonder dat zijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, medische situatie, edm....

Meer nog : gelet op de problematiek inzake non-refoulement, en de gegevens van het dossier, was het van primordiaal belang verzoeker te horen, hetgeen niet is gebeurd. Dat dit een inbreuk vormt op de hoorplicht

Zonder enige argumentatie is er geen sprake van strijdigheid met de non-refoulementsregel.

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen, zijn verweer te aanhoren.

Inderdaad verwijst de gemachtigde naar bepaalde stukken verwijst wijl zijzelf- door het tijdsverloop - evenzeer niet meer over actuele gegevens beschikt o a. m.b.t. het arbeidsongeval en de resp. gevolgen

op medisch gebied

Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen. Bovendien diende verzoeker - voor het horen - gewezen op de mogelijkheid een raadsman te contacteren, bij gemis waaraan een "verhoor" niet als rechtsgeldig kan aanzien worden.

Het middels is gegrond.

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die het land dient te verlaten.

Er is ter zake duidelijk een schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur. In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek, minstens geen actueel onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

De Raad zal met verzoeker vaststellen vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen op te vragen.

Nochtans blijkt uit de beslissing zelf dat met bepaalde concrete elementen geen rekening werd gehouden

Dat immers ter zake zelfs in de beslissing niet wordt verwezen naar het arbeidsongeval en de resp. gevolgen, maw dat geen rekening werd gehouden met de actuele medische situatie

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Kan verwezen worden naar: RvV 7 januari 2010, nr. 36 715 : VERNIETIGING. Het bestuur was op de hoogte van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt.

De middelen zijn gegrond."

2.7. De Raad stelt vast dat de middelen elkaar grotendeels overlappen. Derhalve worden hieronder alle aangevoerde schendingen onderzocht, zonder dat de opdeling in de middelen, zoals door verzoeker gemaakt, wordt gevolgd:

2.7.1. In de mate dat verzoeker refereert aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de criteria van deze bepaling, kan worden volstaan met de vaststelling dat deze thans niet aan de orde is: de bestreden beslissing is niet het resultaat van een aanvraag op grond van deze bepaling en uit niets blijkt dat een dergelijke aanvraag hangende is. Een verwijzing naar deze bepaling is dan ook niet dienstig.

2.7.2. Verzoeker betoogt op algemene en vage wijze dat de bestreden beslissing diverse onderdelen bevat die niet in één en dezelfde beslissing konden worden vervat, maar licht dit op geen enkele wijze toe, zodat hierop niet verder kan worden ingegaan.

2.7.3. Verzoeker stelt dat er geen werkelijk en actueel onderzoek is gebeurd naar de schending van artikel 3 van het EVRM en hierover niet is gemotiveerd, nu er geen actueel verhoor is geweest voorafgaand aan de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder betoogt hij ook dat de bestreden beslissing werd genomen op initiatief van de gemachtigde, dat ze daarom de nodige zorgvuldigheid vereist bij de feitenvinding en dat hem niet kan worden verweten bepaalde stukken niet te hebben overgemaakt omdat hij onmogelijk kon weten dat zou worden beslist zonder hem te horen omtrent het ontbreken van bepaalde documenten, of zonder dat hij werd uitgenodigd om stukken over te maken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen terven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Het klopt dat verzoeker niet werd gehoord voorafgaand aan de afgifte van de huidige bestreden beslissingen. Er wordt enkel verwezen naar het feit dat hij werd gehoord op 25 januari en 27 september 2017. De vraag is of deze vaststelling kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zoals hiervoor gesteld moet verzoeker immers elementen bijbrengen die erop wijzen dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen hebben. Deze premisse geldt ook waar verzoeker betoogt dat hem niet kan worden verweten dat hij geen stukken heeft bijgebracht omdat hij daartoe niet werd uitgenodigd en omdat hij niet wist dat de verwerende partij zou overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar het arbeidsongeval dat hij had en waaraan hij een blijvende invaliditeit heeft overgehouden en stelt dat dit gegeven niet werd betrokken bij de beoordeling van zijn gezondheidstoestand, zoals opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dus ook niet bij de beoordeling van het risico op artikel 3 van het EVRM.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker niet betwist dat hij werd gehoord op 25 januari 2017 en 27 september 2017 en dat hij naar aanleiding daarvan verklaarde geen ziekte te hebben, zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld. Nochtans blijkt dat zijn arbeidsongeval gebeurde op 7 april 2017. Hoe dan ook komt het aan verzoeker toe om aannemelijk te maken waarom het arbeidsongeval dat hij had tijdens zijn opsluiting en de daaruit voortvloeiende blijvende invaliditeit van 30% een terugkeer naar zijn land van herkomst thans wél in de weg staat, of meer nog, dat dit ertoe zou leiden dat hij aldaar zou worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit blijkt niet uit het *“ministerieel besluit tot toekenning van de schadeloosstelling aan gedetineerden die gedurende hun opsluiting het slachtoffer worden van een arbeidsongeval en na hun ontslag een blijvende invaliditeit behouden”* waarvan sprake, zodat het niet relevant is te weten of de verwerende partij hiervan kennis had of had kunnen hebben. Verzoeker verwijst dan wel op zeer vage en algemene wijze naar de *“gevolgen op medisch gebied”*, maar laat na deze in concreto toe te lichten. Evenmin brengt hij stukken bij die een tipje van de sluier zouden kunnen lichten, zodat zijn grief dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn gebracht om relevante stukken bij te brengen zodat de verwerende partij op zorgvuldige wijze kon oordelen niet meer is dan een algemene beschouwing, zonder meer, die niet kan leiden tot het ondeugdelijk bevinden van de bestreden beslissingen.

Verzoeker volledig in gebreke om één en ander concreet aannemelijk te maken. Derhalve toont hij noch een schending aan van artikel 3 van het EVRM, noch maakt hij aannemelijk dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen kennen mocht hij recent gehoord zijn geweest en dan meer bepaald in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat hij terloops ook nog de schending van artikel 5 van het EVRM aanstipt, dat betrekking heeft op het recht op vrijheid en veiligheid, geeft hij daarover geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.7.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat hij al jaren in België verblijft, weliswaar in de gevangenis, geeft een uitgebreide theoretische toelichting omtrent deze bepaling en betoogt dat moet blijken dat aan de bestreden beslissing een “fair balance”-toets ten

grondslag ligt, hetgeen niet het geval is. Verzoeker herhaalt vervolgens dat nergens is ingegaan op de problematiek inzake zijn arbeidsongeval.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker stelt dan wel in algemene termen dat de verwijdering van de illegale vreemdeling onverenigbaar is met deze bepaling, maar kan daarin niet worden bijgetreden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van de rechten, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Opdat verzoeker zich op deze bepaling kan beroepen, moet hij in eerste instantie aannemelijk maken dat hij een privéleven of familie-of gezinsleven heeft in België.

Verzoeker betwist niet dat hij in België geen familie, geen kinderen en geen duurzame relatie heeft, zoals dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Wél beroept hij zich op zijn privéleven alhier.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker, buiten de loutere verwijzing naar zijn verblijf in de gevangenis en het arbeidsongeval dat hij daar had. Echter, op geen enkele manier concretiseert hij zijn sociale belangen op een wijze die doet aannemen dat hij in België een beschermenswaardig privéleven zou hebben opgebouwd. Geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht, dit terwijl de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier in de gevangenis, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. De loutere verwijzing naar zijn arbeidsongeval in de gevangenis volstaat daartoe uiteraard niet.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan hij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen en maakt hij niet aannemelijk dat de verwerende partij moest overgaan tot een gemotiveerde belangenafweging in het licht van deze bepaling.

2.7.5. Waar verzoeker in zijn vierde middel verwijst naar een aantal arresten van de Raad, moet erop worden gewezen dat hij niet aantoont dat deze rechtspraak onverminderd op zijn casus kan worden toegepast, zodat deze verwijzingen op zich niet volstaan om de bestreden beslissingen als ondeugdelijk af te doen.

2.7.6. Tot slot, waar verzoeker stelt dat *“De raad voor vreemdelingenbetwistingen, die ten onrechte een niet - richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing 'wettelijke grondslag' hadden, quod certe non. Het bestreden arrest miskent artikel A (2) van het vluchtelingenverdrag , art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*, kan niet anders dan worden vastgesteld dat niet valt in te zien

wat hij daarmee bedoelt, nu er geen sprake is van een verzoek om internationale bescherming. Dit middelonderdeel is onontvankelijk.

2.7.7. De door verzoeker aangevoerde middelen hebben geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd besproken en moeten dus, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond worden bevonden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS